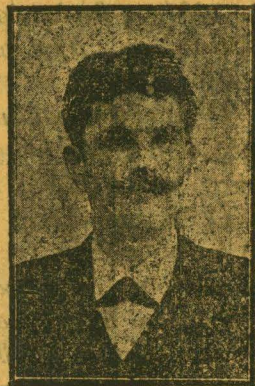

ΑΝΤΥΠΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΣΤΙΚΗ.

Υπεύθυνος Συντάκτης
Ν. Σ. ΜΑΖΑΡΑΚΗΣ.

Ὅστις θέλει ὀπί-
σω μου ἔλθειν ἔρατώ
τὸν σκυρὸν αὐτοῦ καὶ
ἄκολουθεῖτω με.
Μάρκ. κεφ. γ' 34-38.

Πᾶσα κίτησις δεκτὴ ὑπὸ
ἰδιαιτέρων συμφωνίαν.
Αἰτήσεις ἀπευθυντέαι:
Ἐφημ. α' Ἀντύπας
Ἀργοστολίον.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ.
Ἔτος Δοσχ. 5.
Ἀλλοδαπῆς Φραχ. 10.
Ἐκδίδ. κατ' ἑβδομάδα.

Μη φοβηθῆτε ἀπὸ
τῶν ἀποκτείνοντων τὸ
σῶμα, τὴν δὲ ἰδέαν
μὴ δυναμένων κτείνειν
Ματθ. κεφ. ι' 28.

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΟΥ ΓΟΛΓΟΘΑ

Ὁχρὸς καὶ τρέμων ὁ ἥλιος, κεκαλυμμένον ἔ-
χων τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν, ἀδυνατῶν νὰ προ-
σατενίσῃ τὴν γῆν τῶν ἀπίστων, προχωρεῖ ἀνὰ τὸν ἀπέ-
ραντον τοῦ οὐρανοῦ θόλον, συμπάσχων καὶ αὐτὸς με-
τὰ τοῦ Ἐσταυρωμένου Θεοῦ. Παρέρχεται ταχύτατα,
ἀφίνων ὀπισθεν αὐτοῦ τὸν ἀπαίσιον καὶ φρικώδη ἐ-
χεῖνον λοφίσκον, τὸν τόπον τοῦ Κρανίου, πιθανῶς ἐκ
τῶν κρανίων τῶν φονευθέντων καταδίκων, τὸν τόπον
ἐκεῖνον τὸν ἀπληστον εἰς αἷμα, τὸν τόπον τῶν θρή-
νων καὶ τῶν γόων, τὸν τόπον τοῦ τρόμου καὶ τοῦ
θανάτου, τὸν περίπυστον Γολγοθᾶν. Ἀλλὰ καὶ ἡ
Γῆ, σπαρασσομένη ἐξ ὀδύνης, βλέπουσα τὸν ποιητὴν
αὐτῆς ἐν φρικαλέῳ μαρτυρίῳ, θρηνηδοῦσα ῥήγνυται,
ἀσπαίρει καὶ ταράσσεται, βλέπουσα τὸν ἀκατάκριτον
Κριτὴν τοιαῦτα πάσχοντα. Καὶ ἐν τῷ μέσῳ ὅλης ἐκεί-
νης τῆς οἰμωγῆς τῶν στοιχείων, ἐν τῷ μέσῳ τῶν δα-
κρύων καὶ τῶν κοπετῶν τοῦ στερεώματος, μία μό-
ρον μορφή, ἐκπάλου καὶ θεσπεσίου ὠραιότητος,
φρικωδῶς τυραννουμένη, ἀποπέμπει ἀπὸ τοῦ ὕψους
τοῦ Σταυροῦ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εἰρήνην, καὶ συγ-
χωρεῖ τὸν μαινόμενον καὶ ἀλλалаζοντα ὄχλον, τὸν
μὴ θυνάμενον νὰ ἐνοήσῃ τί πέριξ αὐτοῦ γίγνεται.

Ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ βορειοανατολικοῦ μέρους τοῦ Γολ-
γοθᾶ ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς, προσηλωμένος ἐπὶ τοῦ
σταυροῦ μεταξὺ δύο συσταυρωμένων κακούργων θέ-
τει τὴν σφραγίδα τοῦ ἔργου αὐτοῦ, ἀποπερατώνει τὴν
ἀνθρωπίνην ἀναγέννησιν καὶ συμπληροῖ τὸ ὕψιστον
τῶν μυστηρίων.

Ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ ὑπὸ πάντων μισητοῦ λοφίσκου, τοῦ
ἐρυθροῦ ἐκ τοῦ αἵματος τίς οἶδε πόσων ἀνδρῶν, ἐκεῖ
ἐπὶ τοῦ τόπου τοῦ θανάτου, ἀποφασίζει ὁ Ἰησοῦς,

τὸ φωτοβόλον ἄστρον τῆς πενιχροῦς φάτνης τῶν ἀκά-
κων ζώων τῆς Βηθλεὲμ, νὰ τελειώσῃ τὴν θείαν αὐτοῦ
διδασκαλίαν, τὴν ὁποίαν ἤρχισεν οὐχὶ διὰ τῆς βίας
καὶ τοῦ ἀλληλοσπαραγμοῦ, οὐχὶ διὰ τοῦ γυμνοῦ φασ-
γάνου καὶ τοῦ κραδαιομένου ξίφους ἀλλὰ διὰ τῆς ἐ-
λευθερίας καὶ τῆς ἀγάπης.

Ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ ὁ ὠραίος κάλλιε παρὰ
πάντας βροτοὺς, ἡ ἐνσαρκωθείσα Ἀλήθεια, ὁ Θεὸς
τῆς ἐλπίδος, ὁ Θεὸς τῶν πασχόντων καὶ ἀδυνάτων,
ὁ γλυκύτατος Ἰησοῦς τετέλεσται ἀνακράζει, ἐνῶ
ὑπόπτερος ἡ ὠραία αὐτοῦ ψυχὴ, ἥσυχος καὶ φωτει-
νὴ, διὰ μέσου τῶν ἀστρώων διαστημάτων φεύγει πρὸς
τὰ οὐράνια μέλαθρα, ἵνα βαυκαλισθῇ εἰς τὰς ἀγκά-
λας τοῦ ὑπεριάτου Πατρός.

Φεύγει ὁμως, ἵνα ἐπιστρέψῃ ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ δό-
ξῃ, φεύγει, ἵνα ἀφοῦ ἐξιλεώσῃ τὴν ἁμαρτίαν ἐμφανι-
σθῇ ἐν τῷ κόσμῳ, οὐχὶ ὡς ἄνθρωπος ἄσημος καὶ
ταπεινός, ἀλλὰ νικητὴς περιβεβλημένος ὑπὸ οὐρανί-
ας αἴγλης, μέγας καὶ ὑπερήφανος ὡς Θεός.

Ὁ γεννηθεὶς διὰ τὸν θάνατον, ἀποθνήσκει διὰ
τὴν ἀθανασίαν. Ὁ γεννηθεὶς διὰ τὸ μαρτύριον, ἀπο-
θνήσκει διὰ τὴν εὐδαιμονίαν. Ὁ ἡττηθεὶς ὑπὸ τῶν
ἀνθρώπων νικᾷ τὸν κόσμον. Ὁ περιφρονηθεὶς ὑπὸ
τῶν Ἰουδαίων, ὑμνεῖται ὑπὸ τοῦ ἀπείρου. . . . Ἡ
τυραννουμένη καὶ σκωπτομένη Ἀλήθεια δικαιω-
θεῖσα ἐπανερχεται φωτεινὴ, ἀκτινοβολοῦσα καὶ θαμ-
βωτικὴ ὑπὸ τοῦ ὑψίστου Θεοῦ.

Μετ' ὀλίγον ὁ ἥλιος θέλει ἀνατεῖλῃ, ἵνα σκορπί-
σῃ τὰς ἀκτῖνας του, οὐχὶ σκυθρωπὸς καὶ μελαγχο-
λικός, ἀλλὰ πάγχρυσος καὶ γλυκὺς, ἵνα περιβάλλῃ τὴν
γῆν δι' ἀφαντάστου φωτεινοῦ μεγαλείου ἐνῶ ἀνὰ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

Α1.55.Φ4.0013.Υ1.0002

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

τοῦς ἀδέρους θὰ ἀκοῦνται ἡδύλακα καὶ μελωδικὰ τὰ χεῖλη ἀπείρων ἀγγέλων ὑμνούντων τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ Θεοῦ . . .

Ὁ ἀπεχθὴς καὶ μισητὸς Γολγοθᾶς κατέστη ὁ μέγας βωμὸς τῆς ἀνθρωπότητος, δεχθεὶς τὴν θείαν θυσίαν καὶ τὸ αἷδιον προσκύνημα τῶν αἰώνων.

Ὁ δὲ ἐπισκέπτης προσκυνητὴς καταλαμβάνεται ὑπὸ ἀπειρογράφων ἐντυπώσεων, ὑπὸ οὐρανίων ἐκστάσεων καὶ διγυλῶν συγκινήσεων αἰσθάνεται νὰ πλήττωσι τὰ ὦτα αἱ ἄγραι φωναὶ τῶν αἰμοβόρων Ἰουδαίων, κατέχεται ὑπὸ συναισθημάτων πόνου καὶ ἐλπίδος, λύπης καὶ ἀνακουφίσεως, ἀναλογιζόμενος ὅτι εὐρίσκειται ἐπὶ τοῦ μέρους, ἐνθα ἐτελέσθη ποτὲ τὸ ὑπέρτατον Μαρτύριον καὶ ἡ μεγίστη Τραγωδία.

Γ. Κ.

Μόνον σημαίαν τοῦ Χριστοῦ, ὃ ἔθνη χαιρετᾷτε·
ἐν θεῖον φέρει σύμβολον—'Αλλήλους ἀγαπᾷτε—
Καὶ ἀδελφὸς κηρύσσεται θνητοῦ καὶ τοῦ ἐσχάτου
Καὶ τὴν Ἰσότητα φωνεῖ λαμπρῶς ἡ λαλιά του.

Τυφλέ λαέ! εἰς τὸν Σταυρὸν γαλήνιος ἀνέβη
Καὶ μ' ὄμματα φιλόστοργα ἀκόμα ἐποπτεύει
Τὰ πλήθη κάτω χαίροντα, ὑβρίζοντα, κυνῶντα
Κί' αἰσθάνεται τὰ αἰδηρά τὰ κόκκαλα τρυπῶντα
Καὶ ὁμως ὁ ἐκ Ναζαρετ με τοὺς τοσοῦτους πόνους
Ὡλόγεις ὁλως ἤρεμος τοιοῦτους Θεοκτόνους.

Ἀπέπτης . . . τὴν ἰσότητα ὡς θεὸς δημοκράτης
Ἀφοῦ λαμπρῶς ἐκήρυξας μέχρι στιγμῆς ἐσχάτης
Κατὰ τυράννων Σύνταγμα τὴν νέαν σου θρησκείαν
Καὶ ἀνθοδόσμην τῆς Ἑδέμ, θεῶν κληρονομίαν,
Θρησκείαν, ἥτις ἄπλετον σοφίας φῶς προχύνει
Καὶ λάμπει ἡ φιλάδελφος παντοῦ Δικαιοσύνη.

Τὴν Δακρυδόχον λάγνηρον, ὃ Δυστυχία, θραῦσε
Πτωχέ, μὴ στένης ἀπελπίς, ὃ δοῦλε, κλαίων παῦσε.
Ὅταν θνητὲ τὰ στήθη σου πατάσῃ Εἰμαρμένη
Μέμνησο, ὅτι ὁ Χριστὸς ἐν τῷ σταυρῷ του μένει,
Καὶ μὴ ἀδάνατε θνητὲ, ναί, μὴ βαρυθυμήσης
Ἀφοῦ Χριστὸν σταυρούμενον θνητὸς σὺ ἀτενίσσης.

Τὴν Δακρυδόχον λάγνηρον, ὃ Δυστυχία, θραῦσε
Πτωχέ, μὴ στένης ἀπελπίς, ὃ δοῦλε κλαίων παῦσε.
Εἰς τὴν φωνὴν του δέλλαιοι οἱ τύραννοι κλονοῦνται,
Καὶ οἱ λαοὶ ἐγείρονται, ἐχθροὶ συναδελφοῦνται
Καὶ νέον ἐμφανίζεται θρησκείας μεγαλεῖον
Δίδον χαρὰν εἰς τὸν πτωχόν, χαρὰν εἰς τὸ παιδίον.

Α. Π. Τ.

ΑΡΧΙΕΡΕΙΣ ΚΑΙ ΙΕΡΕΙΣ.

Ἀναμφιβόλως ἡ πρωτίστη αἰτία τῆς παρ' ἡμῖν καταπτώσεως τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος εἶνε ἡ ἀμάθεια καὶ ἡ τυπολατρεία, πολλάκις δὲ καὶ Μαμμωνολατρεία τῶν οὐδοδόξων ἱερέων. Ἡ θρησκεία ἡμῶν ἔχει ἐχθρὸς σήμερον ὄχι σπαθοφόρους, ἀλλὰ καλαμοφόρους ἥτοι συγγραφεῖς καὶ ῥήτορας· πῶς θὰ ἀντιταχθῶσιν οἱ ἱερεῖς ἡμῶν πρὸς αὐτούς; διὰ τοῦ ψαλτηρίου ἢ διὰ τοῦ θυμιάματος; πῶς θὰ συναΐωσι τὸ ποιμνιὸν τῶν οἱ ἱερεῖς ἡμῶν ἀπὸ τῶν λύκων μακρύνοντες αὐτό; Φεῦ! Περὶ τῶν τοιούτων ποιμένων ἰδοὺ τί βροντοφωνοῦσιν οἱ μεγάλοι προφῆται τοῦ χριστιανισμοῦ.

Καὶ πρῶτον ὁ Ἰερემίας· «ὡ οἱ ποιμένες οἱ ἀπολλύντες καὶ διασκορπίζοντες τὰ πρόβατα τῆς νομῆς μου· ὑμεῖς διεσκορπίσατε τὰ πρόβατά μου καὶ ἐξώσατε αὐτά...» «Ποιμένες πολλοὶ τοιοῦτοι διέφθηναν τὴν ἀμπελώνά μου, ἐμύλωναν τὴν μερίδα μου, τὴν οὐρανὴν ἐπιθυμητὴν δεδόσθαι εἰς ἔρημον ἄβατον. Ἰδοὺ ἐγὼ ἐκδικῶ ἐπὶ τοῦς ποιμένας καὶ ἐκζητῶ τὰ πρόβατά μου ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῶν».

«Οἱ ἱερεῖς οὐκ εἶπον ποῦ ἐστὶ Κύριος καὶ οἱ ἀντιχόμενοι τοῦ νόμου οὐκ ἐπίσταντό με.»

Δεύτερον ὁ Ἰεζεκιήλ «οὗτοι ἠθέτησαν τὸν νόμον μου, ἐβεβήλουν τὰ ἁγία μου, βέβηλα καὶ ἅγια παραμυγνύντες εἰς ἐν, οὔτε τὸ ἀσθενὲς ἐνισχύοντες, οὔτε τὸ συντριμμένον καταδεσμοῦντες, οὔτε τὸ πεπλανημένον ἐπιστρέφοντες, οὔτε τὸ ἀπολωλὸς ἐκζητοῦντες τὸ ἰσχυρὸν οἱ φυλάττοντες».

Τρίτον ὁ Ζαχαρίας. «Διὰ τοῦτο ὁμοφάλα ἐξεγέρθητε ἐπὶ τοὺς ποιμένας καὶ πατάξατε τοὺς τοιοῦτους ποιμένας καὶ ἐκπάτατε τὰ πρόβατα καὶ ἐπὶ τὴν χεῖρά μου ἐπὶ τοὺς ποιμένας καὶ ὠργίσθη ὁ θυμὸς μου ἐπὶ τοὺς ποιμένας καὶ ἐπὶ τοὺς ἀμνούς ἐπισκέψομαι».

Τέταρτον οἱ Εὐαγγελισταὶ κατ' ἀντίθεσιν τῶν ἀπατεῶνων ποιμένων ἢ ἀρχιερέων καὶ ἱερέων, ὡς οἱ πλεῖστοι ἐκ τῶν σημερινῶν, κατ' ἀντίθεσιν γράφουσι περὶ τοῦ Ναζωραίου ταῦτα. «Ἐγὼ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς . . . ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τίθησι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν προβάτων αὐτοῦ» καὶ ἄλλα παρόμοια.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ἐλεήμων πάσας τὰς ὕλικας ὠφελείας, τὰς ὁποίας ἐκαρποῦτο, διένειμε πρὸς τοὺς ὀπωσθήποτε πάσχοντας καὶ ὄχι πρὸς τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ, οἵτινες παρεπονούντο διὰ τὴν προσίτησιν τοῦ Ἐλεήμονος πρὸς τοὺς πάσχοντας· ἀλλ' ὁ Ἰωάννης ἀπῆντα ὁ Κύριος μοὶ τὰ ἔδωκεν, ὁ Κύριος (=οἱ πτωχοὶ οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰησοῦ) τὰ ἐπέφη.

Ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἐλέγχει παρρησίᾳ τὰς ἀκολασίας τῶν Βυζαντινῶν αυτοκρατόρων καὶ ὁ Βατίλειος ἐπίσης κατηγγράφει τοὺς πλουσίους τοκογλύφους, ὡς καὶ ὁ Γρηγόριος, καὶ δὲν κολακεύουσι τὴν Ἀκена καὶ τὸν Ἀλφ' ἡμῶν ὕλικῶν συμπεριόντων. Τοιοῦτους

ἱερεῖς καὶ ἀρχιερεῖς ζητοῦμεν, οἱ ὅποιοι νὰ περιτρέχωσιν εἰς τὰς οἰκίας τῶν πεινῶντων καὶ γυμνῶν ἐνοριτῶν, ἀρχιερεῖς, οἵτινες νὰ ἐμφανίζωνται εἰς τὰ ἐρίζοντα ἀνδρογόνα πρὸς προλήψιν τῶν κακῶν, ἱερεῖς, οἵτινες νὰ ἀγρυπνῶσι μετὰ τῶν τεθλιμμένων ὀπωσθήποτε, ἀρχιερεῖς, οἵτινες νὰ χορηγῶσι ὕλην καὶ ἥλικὴν παρηγορίαν πρὸς τοὺς νηστῶντας, πρὸς τοὺς φυλακισμένους καὶ ὀπωσθήποτε ἀπηλπισμένους· ναὶ τοιοῦτους καὶ ὄχι τραπέζιτας καὶ τοκογλύφους καὶ λάτρας τῶν ἐγκοσμίων βροβόρων· ναὶ τοιοῦτους, οὐχὶ δὲ Γαλιλοχαλβαδοταρ-μοφάγους· ναὶ, τοιοῦτους, οἵτινες ἀρνούμενοι πλέον τῶν κοσμικῶν τὰ ἐγκόσμια καὶ περιβεβλημένοι τὰ εὐράνια θὰ φέρωσιν ἀντὶ τῶν συμβόλων τῆς Τυραννίας καὶ τοῦ Μιμῶνα σύμβολα τῆς Ἐλευθερίας καὶ τοῦ Πνεύματος, οἵτινες θὰ φέρωσιν ἀντὶ πολυτίμου ποιμαντορικῆς ῥάβρου ἢ χρυσοπατερίτσας τὸν κάλαμον τοῦ περίπαλθίν-τος χάριν τῆς ἀληθείας Ναζωραίου, ἱερεῖς καὶ ἀρχιερεῖς, οἵτινες ἀντὶ στηρικτῶν πολυτελῶν παρασῆμων καὶ ἐγκολπίων θὰ θέτωσιν εἰς κληρὸν τὸν ἱματισμὸν αὐτῶν, ἱερεῖς καὶ ἀρχιερεῖς τέλει, οἵτινες ἀντὶ χρυσοδαμαντίνων μιτρῶν θὰ φορῶσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοὺς Ἀκανθίνους στεφάνους.

ΕΝ ΟΙΔΑ, ΟΤΙ ΟΥΔΕΝ ΟΙΔΑ.

Ὁ Τιτάν τῆς φιλοσοφίας Σωκράτης ὁ λιθογλύφος δοξάζεται κυρίως, διότι ἐξετόμισε τὴν φράσιν, «ἐν οἷδα, ὅτι οὐδὲν οἶδα» δηλαδὴ ἐν γνωρίζω, ὅτι τίποτε δὲν γνωρίζω· καὶ σύμπασσι αἱ ἐπιστῆμαι σήμερον στεντορεῖως κραυγάζουσιν, ἐν οἷδα, ὅτι οὐδὲν οἶδα.

Ἀλλ' ἐπὶ τὸ προκειμένον ἄς ἔλθωμεν· φαίνεται, ὅτι ὁ Νικ. Κ. Λουκάτος τὴν Κυριακὴν τῶν Βαχίων περὶ τὴν 3 μ. μ. ὥραν, μαθητὴς τοῦ Γερασίμου Πυλακίου Σουλариώτη κατέπεσαν ἐκ τῆς ταράτσας τῆς κατωκίτης αὐτοῦ, ἥτις συνέχεται ἢ συνορεύει μετὰ τῆς οἰκίας Δεστούνη, ἐν ᾗ τὸ φαρμακεῖον Πολυδίου Μαζκοπούλου.

Ἐγὼ δὲν γνωρίζω, τί φρονοῦσιν οἱ σφοῖ καὶ οἱ πάνσοφοι περὶ τῶν προλήψεων τῶν κοινῶν ἡμῶν ἀνθρώπων. Ἀλλ' ἐγὼ ἐνισχύομαι εἰς πολλὰς προλήψεις, ὡς ἐνεχούσας ἀρκυ-σάν δόσιν ἐμπνεύσεως ἐκ τοῦ μυστηριώδους καὶ ἀποκρύφου Τριπύλου τῶν μέχρι τοῦδε ἐσπαργανωμένων ἐπιστημῶν.

Πῶς θὰ ἐξηγηθῇ τὸ φαινόμενον τοῦτο; ὅτι ἡ περιφ-ρεῖα τῆς οἰκίας Δεστούνη—Χριστοδουλάτου Στυλιανοῦ εἶνε πολὺ αἰμοδ.φῆς καὶ ἐγκεφαλ.φῆς; Πρὸ γενεῶν ἢ περιοχῇ αὕτη ποτίζεται με αἷμα καὶ ἐγκεφάλου ἀνθρωπίνους· ἐκεῖ πρὸ τῆς Ἐνώσεως τῆς Ἐπτανήσου φονεύουσιν Ἀγγλον τι-νὰ οἱ Κεφαλλῆνες. Ἐκεῖ, ὅπου τὸ ὑποδηματοποιεῖον Δημη-τρίου Βοντισιάνου, ὁ κουρεὺς Λεωνίδης Ἀσκητῆς υἱὸς τῆς Χρυσοθέμιδος φονεύει διὰ λακτίσματος τὸν μαθητὴν αὐτοῦ. Πρὸ γενεῶν ἐκεῖ φονεύεται ὁ Σπυρίδων Γιαννάτος Πομπιδά-ρας καὶ ὁ ἐξάδελφος αὐτοῦ Ἀναστάσιος Κωστᾶτος· ἐκεῖ με-ταξὺ παντοπωλείου Γ. Χριστοδουλάτου καὶ ὑποδηματοποι-εῖου πίπτει κεκρυμμένος καὶ παραλύει ἐπὶ ὤρας καὶ φιλοδωρεῖ ἐκκεκρυμμένον τὸν Σπυρίδωνα Μακρῶν. Κάππην, βαρελᾶν

μεταφέροντα ὕδωρ εἰς τὴν τότε λέσχην (Καζίνο), ὅπου ἐκ-παιδευτήριον Ραζῆ· ἐκεῖ ἡ πυρκαϊὰ τῆς οἰκίας Ἀνδρέου Κε-βαλιεράτου· ἐκεῖ κατὰ δημοτικὰς ἐκλογὰς φονεύεται ὁ Ἡ-λίας Μακρῆς Πνευματικῆτος· ἐκεῖ παιδίον τ. ἀλφειφεται μέ-λιτι καὶ τυραννέται ὑπὸ χιλιάδων μυῶν κρατῶν συγγρόνως ἐν πεντηκοντάλ.τρον εἰς ἐκάστην χεῖρα πρὸς τιμωρίαν! ὑπὸ ἀποθνήσκοντος Δ. δαδικιωμένου πλέον ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας τοῦ ἱεροδ.καστοῦ καὶ ἱεροεξεταστοῦ· ἐκεῖ κατὰ τὰς παρελθούσας νομιμοφρονεστᾶτας (μπράβο!) δημοτικὰς ἐκλογὰς φον-εύεται ὁ δυστυχὴς ὁ Φεῖγκος ἐν γωνίᾳ ὑποδηματοποιεῖου· ἐκεῖ συγγρόνως τραυματίζεται ὁ Σταρείδης, ὁ Ποταμιάνος, ὁ Πιτσίης πρὸς δόξαν τῶν ὑποψηφίων Δημάρχων Ἀργεσιολίου· ἐκεῖ πέρουσι τὴν ἡμέραν τῆς Σταυροπροσκυνήσεως μῆνα Μάρ-τιον ἐκρήγνυται ὡς ἡφίστειον τὸ φαρμακεῖον Πολυδίου Μαζ-κοπούλου καὶ ὁ μαθητὴς αὐτοῦ, τὸ δυστυχισμένο τὸ Σαμα-κόπουλο, ὁ Ἀγγελοῦ Ἀννίος ἐκ Ζερβάτων παλαμῆζε διὰ τοῦ ἐγκεφάλου αὐτοῦ τὰς γωνίας τῶν τοίχων τοῦ φαρ-μακεῖου καὶ μουντίζε διὰ τοῦ αἵματος αὐτοῦ τοὺς τοί-χους τῆς οἰκίας· ἐκεῖ τόσα καὶ ἄλλα τόσα γεγονότα παρό-μοια· ἐκεῖ τέλος καὶ αὐτὸς ὁ ἡλεκτρικὸς λαμπτήρ φαίνεται δυσπεθὴς πρὸς τὸν ὑπάλληλον τῆς Ἠλεκτρικῆς καὶ τυραν-νεῖ αὐτὸν μέχρις ἀνάφωτος χιλιάδας σβεννύμενος. Ποία ἡ ἐξή-γησις τῶν σωρῶν τῶν φαινόμενων τούτων; δικτὶ ἡ ἀγορὰ νὰ μὴ εἶνε τίποτος τόσον αἰμοχαρὴς, ἀφοῦ ἐκεῖ εἶνε κίνησις ἐ-κατονταπλασία καὶ νυχθῶν καὶ μπράδων καὶ πλληλῶν, ἁ-δων καὶ κουτσάκηδων; ἀφοῦ ἐκεῖ εἶναι μάχαιρα μακελ-λεῖα καὶ τόσα καὶ ἄλλα τόσα; ἀφοῦ ἐκεῖ εἶναι ὅροι καὶ συνθήκαι εὐνοϊκώτεροι ὑπὸ πολλὰς ἐσπώσεις; ἀφοῦ ὁ τόπος ποτίζεται ὑπὸ τόσο αἵματος τόσο ἀθῶων θυμάτων τῆς ἀν-θρωπίνης θηριωδίας ἢ σαρκοφαγίας ἢ κρεοφαγίας; ἐνῶ τὰ φαρμακεῖα εἶνε αἰμοστατικά διατὶ ἔλκουσι περισσότερον αἷ-μα ἢ τὰ μακελλεῖα; τί συμβαίνει καὶ πῶς συμβαίνει;

Ὁ ποιητὴς Ὁράτιος παρ' ὀλίγον νὰ φωνεῖται ὑπὸ δέν-δρου, παρὰ τὸ ὅπου ἐκάθισε καὶ λέγει ὅτι κακὸ χεῖρ, τὸ ἐφύτευσε εἰς κακὴν ὥραν (nefasto die)· αἱ γυναῖκες λέ-γουσιν, ὅτι τὸ μέρος εἶνε στοιχειωμένο καὶ πρέπει νὰ καθ-ησθῇ διὰ μεγάλου Ἀγιασμοῦ καὶ διὰ τῆς ἐπιγραφῆς τῶν σημείων τοῦ Σταυροῦ, ὡς καὶ διὰ τῆς ἐκτελέσεως αὐτοῦ (νὰ κάνουμε τὸν σταυρὸν μας)· ἄλλοι, ὅτι εἶνε ὑπὸ τὸ λιθό-στρωτον ἐκεῖ τυμπανιστοὶ (τουμπανισμένοι) ἢ βρυκόλακες· ἄλλοι, ὅτι εἶναι ἀματωλαὶ οἱ περίοικοι· ἄλλοι, ὅτι οἱ ἰδι-οκτῆται τῶν οἰκιῶν εἶνε ἀπιστοὶ· ἄλλοι, ὅτι ὑπὸ τὰ μέρη ἐ-κεῖνα κατοικοῦσιν αἱ μυθολογικαὶ Ἐκδικητικαὶ Ἐρινύες· ἄλλοι, ὅτι τὸ μέρος αὐτὸ δὲν ἐπατίσθη κατὰ τὸν κατακλυ-σμὸν ἀρκούντως δ' αἵματος καὶ σαρκῶν· ἄλλοι δίδουσι γεω-λογικοχημικὰς ἐξηγήσεις καὶ ἄλλοι τοιαῦτα καὶ τοιαῦτα καὶ τηλικαῦτα. Ἄλλὰ τὸ μᾶλλον πιθανὸν κατὰ τὸν γεροντι-κὸν κόσμον (ὡς λένε οἱ γεροντοὶ) εἶνε, ὅτι ἐκεῖ πρότερον ἦσαν μακελλεῖα ἢ κρεοπωλεῖα κατὰ πηλαιοτέρους χρόνους (πρὸ 100 ἐτῶν) ὅτε ἡ θάλασσα ἐφῆνε μέχρις οἰκίας Ἀναγ. Ἀν-νίου Κοντίνου καὶ εἰτα ἐγενεον ἐπίφωσις. Κατὰ τοὺς γερον-τας λοιπόν, ὅσαι οἰκίαι ἐκτίσθησαν ἐπὶ τῆς γῆς τῆς αἱματο-ποιημένης ἐκ τῆς σαρκῆς τῶν ζώων δὲν εἶνε καλὰ στοι-χειωμέναι καὶ δὲν θὰ δουρήθουν καὶ ὡς μαχαιρε-σμέναι προκλῶσιν αἷμα καὶ ἐγκεφάλους· αἱ αἱμοδ.φῆς καὶ αἱμοχαρεῖς βογγοῦν εἰσέτι δι' αἷμα!

Ἐγὼ, ἐν ἡμῶν ἐνοικιαστῆς, θὰ ἐφευγον καλπάζων, δό-τι θὰ ἔτρεμον κατὰ στιγμὴν διὰ τὸν βίαιον θάνατόν μου· καὶ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

θὰ ἐρευνῶν χίλια μίλια μακρὰν, ἀφοῦ ἡ σωρεία τῶν βιζίων θανάτων δὲν εἶναι πρὸς τὴν βεβήλωσιν Τύχης ἢ Λογικῆς γνωστῆς, ἀλλὰ ἀποκρύφου καὶ μυστηριώδους Πυθικῆς Εἰμαρμένης. πρὸς τὴν δηλαδὴ ἀκατανόητου ἀλληλουχίας αἰτίων καὶ ἀποτελεσμάτων.

Ἡ ἐπιστήμη περιφρονεῖ πολλάκις τὰς λαϊκὰς προλήψεις, ἀλλ' αἰετοῦτε αἱ προλήψεις, πᾶσα τῶν αἰώνων, εἶνε τὸ πρῶτον θεμελίον τῶν ἀνεγειρομένων ἐπιστημῶν καὶ ὁ κολοφών τῆς δόξης τῶν αἰετοῦτε ἐνυπάρχει δόσις μυστηριώδους ἀληθείας εἰς τὰς λαϊκὰς προλήψεις, δόσις πραγματικότητος καὶ ὀντότητος καὶ ὑπάρξεως, δόσις ἀντικειμενικότητος, δόσις, ἥτις, ἂν ἐξετιματο ἐκπαλαί ὑπὸ τῆς χρέος ἐχούσης νὰ ἐρευνᾷ τὰ πάντα Ἐπιστήμη, θὰ ἔφερε τὸν χροσσοῦν αἰῶνα αὐτῆς εὐκολώτερον καὶ ταχύτερον.

Καὶ νῦν ἡμεῖς παρακαλοῦμεν πάντα γνώστην τῶν ἐξηγήσεων τῶν προλήψεων νὰ φωτίσῃ ἡμᾶς ὡσαυδήποτε ἐπὶ τοῦ αἰμοδιφθοῦς καὶ αἱμαχοῦς τοπείου καὶ λειμῶνος τοῦ ἐκτεινομένου ἀπὸ φαρυγγίου Μαρκοπούλου ἕως φαρυγγίου Ἀντίπα, διότι ἡμεῖς γνωρίζομεν τὴν ἄνοιάν μας καὶ ἀποκαλυπτόμενοι πρὸ τῆς μυστηριώδους Εἰμαρμένης ἀνκρῶμεν ἡμᾶς ἐκστατικοὶ «ἐν οὐδᾷ, ὅτι οὐδὲν οὐδᾷ».

Εἰς ἀστρολόγους, ἀλχημιστὴς καὶ μυστικιστὴς.

ΤΥΡΑΝΝΙΚΑ ΚΡΟΥΣΜΑΤΑ ΕΝ ΤΩ ΔΗΜῳ ΕΛΕΙΟΥ.

Πρωτοφανὴ γεγονότα καὶ ἀσυνήθη διὰ τὸν Δῆμόν μας ἐκτυλίσσονται δυστυχῶς ὑπ' αὐτὴν τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ κ. Δημάρχου.

Πρὸ ὀκταετίας καθ' ἣν νέμεται τὸ Δημοκρατικὸν ἀξίωμα ὁ καὶ νῦν κακῇ μοίρᾳ Δημάρχος Ἐλείου, ἐπειδὴ φαίνεται τὰ δῶρα τοῦ Δημοτ. προϋπολογισμοῦ δὲν ἐφάγγησαν ἀρκούτως πλοῦσι διὰ τὰς κοιλίας τῶν περιστοιχούντων τὸν Μονάρχην τοῦτον τοῦ Δήμου, ἐνόμισεν καλόν, ἵνα καὶ ἕτερον πλουτοφόρον περᾶγοντα, τοὺς πόρους τοῦ Αἰμενικοῦ Κατελειοῦ, παραδώσῃ εἰς τὰ φιλότιμα στόματα ἐκείνων εἰς τοὺς ὁποίους ὀφείλει τὸ ἀξίωμα. Φαίνεται ὅμως, ὅτι κατὰ τὸ τελευταῖον τοῦτο ἔτος ὁ ἐδῶ Εἰρηνοδίκης, ὁ καὶ Πρόεδρος τῆς Αἰμενικῆς Ἐπιτροπῆς, κ. Α. Κοκοῦργκος, ἄκουσας δὲ εὐθυμεθισίως νέος καὶ καθ' ὅλα ἄξιος διὰ τὸ ὃ ἀνέλαβε ἐπαγγεῖλαι ἐφάνη δυσπειθὴς εἰς τὰς κομματικὰς ἀπαιτήσεις τοῦ Δημοτικοῦ ἄρχοντος, καὶ τοῦ συνεταιρισμοῦ του, διὰ τὴν κατὰ βούλησιν τῶν Αἰμενικῶν φύρων.

Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ Αἰτουργὸς τῆς Θέμιδος οὗτος τὴ κατὰ τὸν ἐπιτελὸν, παρὰ τὰς ἐπιμόνους ἀπαιτήσεις τοῦ Δημάρχου, ἐξέθηκεν εἰς Δημοπρασίαν τοὺς Αἰμενικοὺς πόρους καὶ ἐματάωσεν αὐτῶ τὰ συνήθη σχέδια καὶ τεχνάσματα τοῦ Δημάρχου δι' ὃν ἡ εἰσπραξίς τῶν πόρων τούτων ἀντιτίθετο εἰς τὸν Δημάρχον καὶ δι' αὐτοῦ εἰς τοὺς μπράβους του, ὡρίσθη σφόδρα ὁ κ. Δημάρχος ἀσυνήθη εὐρὴν τὴν ἀκαρπύαν διαφυγὴν τοῦ ἐν λόγῳ κ. Εἰρηνοδίκου.

Ἐνέδωκεν ὅμως εἰς τὴν ἀνάγκην καὶ ἐπενόησεν ἕτερον τεχνάσμα. Προσέγγασε δηλαδὴ ὡς μισθωτὴν τῶν πόρων τούτων τὸν γραμματεῖα τοῦ Δημορχείου, ἄνθρωπον ὅπως ἀπεργάζον καὶ ἐστραγγιζόμενον τῶν πολιτικῶν τοῦ δικαιοῦματος,

καθ' ὃ ἀνυπότακτον, καὶ περὶ τοῦ οὐοῦ θὰ λάβωμεν τὴν δέουσαν πρόνοιαν, ἵνα προσαχθῇ καὶ δώσῃ λόγον εἰς τὴν πολιτικὴν Δικαιοσύνην, ἀλλὰ ὁ κ. Εἰρηνοδίκης ἐνόησε τὴν πλεονεξίαν πληροφρηθεὶς ἄλλωστε τὸ ποῖον τοῦ προσφεροῦ καὶ καὶ δὲν ἐδέχθη τοῦτον. Ὁ Δημάρχος ὅμως ἐν τῇ διαβολικῇ ἐπινοίᾳ του δὲν ἀποπλίζεται καὶ σκεπτόμενος λίαν φιλοφρόνως τὰς ὠρυόμενας γαστέρας διὰ τὸν ἐπικρεμάμενον κίνδυνον ἐπενόησεν ἄλλο τι, ὅπου πλέον θέτει τὸν δάκτυλον καὶ ἡ διοίκησις τοῦ Νομοῦ, δι' ἀσπραπιαίας συνεδριάσεως τοῦ Δημοτ. Συμβουλίου, παρ' οὗ ὑπαρπάσσεται ψήφισμα ἐστεινόμενος γενόμενος, κατορθοῦ νὰ παύσῃ τὰ δύο μέλη τῆς Αἰμενικῆς Ἐπιτροπῆς.

Πλὴν ἀλλ' ὅμως οὔτε ἡ ταχύτης τοῦ Δημάρχου, οὔτε ἡ ταχύτης τῆς ἐγκρίσεως τοῦ Νομάρχου κατέρωθον τὸ ποθοῦμενον, διότι ἐπὶ τέλους ὁ πλειστηριασμὸς ἐγένετο καὶ ἐπὶ τέλει οὕτω τὸ καθήκον τοῦ Εἰρηνοδίκου, διὰ τὸ ὅποιον ὡς μόνη ἀμοιβὴ ἔσται ἡ ἐνεργουμένη διὰ τῶν γνωστῶν τοῦ Δημάρχου Ἐλείου κ. Κυριώτου μέσων μετὰθεσίς του, καίτοι ἐπέτυχεν ἐπὶ τέλους ὁ Δημάρχος καὶ ἀνεδείχθη μισθωτῆς εἰς ἐκ τῆς γνωστῆς κλίμας του, θυμωστή δὲ ὑπῆρξεν καὶ ἡ συνέργια τοῦ Ὑπουργείου, ὅπερ εὐθὺς ἀμέσως προέβη εἰς τὸν διορισμὸν τῶν δύο ἐτέρων μελῶν ἐκ τῆς αὐτῆς τοῦ κ. Δημάρχου ἀποκρούσαν τοὺς ὑπὸ τοῦ κ. Εἰρηνοδίκου προταθέντας κ. κ. Ἐπαμ. Κολαίτην πρῶτον Δημάρχον καὶ Ἰωάν. Σδρίν, ἐκ τῶν μᾶλλον ἐντιμωτέρων τοῦ Δήμου μας προσώπων.

Ἄλλ' οἱ δημόται τοῦ Δήμου Ἐλείου, καθ' ἣν ἐποχὴν καὶ τὰ μᾶλλον Μοναρχικὰ Κράτη συνταγματίζονται καὶ αὐτοὶ οἱ Τοῦρκοι ἀποκτῶσι τὰς ἐλευθερίας των, σέως ἀνεχέσθαι τὰς τοιαύτας Μοναρχικὰς πράξεις; δὲν προσθάλλεσθαι; Δὲν ἐργάζεσθαι ὑπὲρ τῆς ἀποτινάξεως τοῦ ζυγοῦ τούτου τῆς Τυραννικῆς Μοναρχίας τοῦ Δήμου μας; Ἐγερθῆτε λοιπὸν καὶ θέσατε ἕκαστον εἰς τὴν θέσιν του, ἀποδείξατε εἰς τοὺς ζῶντας εἰς βάρος μας, ὅτι παρήλθον ἀνεπιστρεπτὶ αἱ ἐποχὴ καὶ ἐκεῖνοι καθ' ἃς ἐφατρίαζον καὶ ἡκολάσταινον καὶ ὁ λαὸς ὑπέμενε. Ἐγερθῆτε καὶ ἀποδείξατε εἰς αὐτοὺς ὅτι δὲν ἀνέχεσθαι πλέον **Τυραννικὰ κρούσματα**, διότι εἴθε λαὸς φύσει φιλελεύθερος καὶ ιστορικός· ἀλλὰ λαὸς φύσει φιλελεύθερος καὶ φιλήσυχος, ὁ τοῦ Ἐλείου, γνωρίζει νὰ στιγματίζῃ τὰς κατσαμπικιὰς πράξεις τῶν ἀνταρξάντων δικτατόρων, διὰ τοῦ εὐγενεστεροῦ δὲ τρόπου θὰ ἀποδείξῃ ἐν καταλλήλῳ στιγμήν ποῖα τὰ αἰσθημάτων του καὶ κατὰ πόσον ἀνέχεται τὰς βαρύνουσας ταύτας πράξεις τῶν εἰς βάρος τῆς φιλευθιχίας του καὶ τοῦ ἱπποτισμοῦ του φατριαζόντων Τυραννισκῶν.

Ἐλειώτης.

Συγχαίρομεν καὶ ἡμεῖς τὸν μαθητὴν τῆς Δ'. τάξεως τοῦ Γυμνασίου Ἀνδρέαν Δημ. Τραυλοῦ Τζανετάτου, ὅστις κατὰ τὰς ἐξετάσεις τῆς Γυμναστικῆς ἐν τῇ πλατεῖᾳ τῆς Ἐνώσεως ἔσφρισε τὸν δίσκον **4 1) 2 μέτρα** μακρότερον τοῦ πρώτου ἐπιλαχόντος, ὡς ἐπίσης ἦλθε πρῶτος καὶ εἰς τὸν δρόμον ἀποσπᾶσας παρὰ τοῦ συλλόγου καὶ τῶν παρευρισκομένων θερμώτατα συγχαρητήρια.

Εὖγε Ἀνδρέα καὶ πρόσχε τὴν σφριγῶσαν ἡδὴ νεότητά σου ἀπὸ τῶν πειρασμῶν αὐτῆς, ὅπως διακριθῇ καὶ εἰς εὐρύτερον στάδιον τριακοντούτης γενόμενος.

ΤΑΚΩΤΑΤΕΡΟΝ

**ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ**